

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a classic setting. The man, with short brown hair, is wearing a grey suit and has his eyes closed, leaning his head against the woman. The woman has long, wavy red hair and is wearing a blue off-the-shoulder dress and large, ornate earrings. She is holding the man's hand, which is adorned with a ring. They are in a room with ornate wooden furniture and a framed picture on the wall.

Jackie Ashendenová
Jak v antické
tragédii

JACKIE ASHENDENOVÁ

JAK V ANTICKÉ
TRAGÉDII

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

*nastává mi, tuším, vážná jízda / před sebou samým
v dáli utíkám...*

*Když jsem četl knížky, které máte možnost Vy číst
teď, pořád mně v hlavě zněly tyhle verše (kdybys-
te si nemohla vzpomenout, jsou z básně Františka
Gellnera). A já uvažoval o tom, jak jsou vlastně pří-
hodné i pro popis mých příběhů. Literární vědci se
shodují na tom, že jeden z nejběžnějších a po tisíciletí
nejoblíbenějších modelů, podle nichž jsou dobré pří-
běhy stavěny, je ten, že hrdinové musejí absolvovat
cestu, pouť, plnit během ní nějaké úkoly... a pak je
jim dovoleno se vrátit, spočinout v cíli, protože nalez-
nou sami sebe. A protože mé autorky chtějí psát dob-
ré příběhy, právě takové, jaké mají generace čtenářů
nejraději, stavějí je právě na tomhle modelu. A je to
podle mě určitě dobře. Protože když příběh postrádá
tyhle atributy, sice o něm rádi diskutují literární kri-
tikové, ale – ruku na srdce – kolik čtenářů se k nim
vrací?*

*A já budu moc a moc rád, když Vy budete mít chuť
se k příběhům, které Vám měsíc co měsíc nabízím, se
vracet co nejčastěji!*

*A ještě k té jízdě... minulý měsíc jsem Vám v jed-
nom románu – Jízda v rychlém pruhu – nabídl příběh
z prostředí automobilových závodů, tento měsíc na
něj navážu volným pokračováním pojmenovaným
Dívka milující rychlost.*

Tak se připoutejte – vyrazíme!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Jackie Ashendenová

JAK V ANTICKÉ TRAGÉDII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Enemies at the Greek Altar

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1716-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1717-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1718-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Takový rámus,“ postěžovala si Dimitra Terasová a vyhlédla z okna londýnské kanceláře svého vnuka. „Co se to tam venku děje?“

Její vnuk, Poseidon Teras, polovina slavné podnikatelské dvojice, dvojčat Terasových, se pohodlně opřel ve svém černém koženém křesle u přepečlivě uklizeného pracovního stolu a podíval se na babičku s pobavením v očích. „Demonstranti, *yia yia*. Nic zvláštního.“

Zvenku i sem nahoru dolehlo hlasité skandování. Někdo z protestujících si zjevně opatřil megafon.

Už tam byli celý týden a Poseidon z nich už opravdu začínal být unavený. Z nějakého důvodu si ta skupinka vybrala právě jeho a rozhodla se oznámit celému světu, že je kořenem všeho zla na celém světě. Že je nepřítel žen, obludný netvor. Že vždycky lidi uchvátí, sežvýká a pak je vyplivne, že zneužívá své zaměstnance a tak dále. Zkrátka obvyklé řeči.

On samozřejmě nic z toho není a ani nedělá nic z toho, z čeho ho obviňují. Ženy má rád – opravdu rád – a i když jich měl spoustu, nikdy žádnou ani v nejmenším nevyužil, natož aby ji sežvýkal a pak vyplivl. A co se jeho společnosti týče – no, lidé se předháněli, aby pro něj mohli pracovat. Hydra Shipping, dodavatelská společnost, kterou zdědil po otci a během těch patnácti let ji pozvedl tak, že nyní

patřila k největším na světě, byla totiž známá svým férovým přístupem. Lidem se tam pracovalo dobře, o to se postaral. Ne proto, že by byl takový lidumil, ale protože podnik daleko víc vydělával, když byli jeho zaměstnanci spokojení. A jestli to z něj dělalo netvora, tak budiž. Bylo mu fuk, co o něm tvrdí média, a ti demonstranti mu byli také ukradení.

On jim ovšem zjevně ne. Očividně jim opravdu vadil a Poseidon si v duchu řekl, že když je tak popuzuje, možná by se měli sebrat a udělat něco konstruktivnějšího než tam jen postávat a pokřikovat na něj.

„Proti čemu protestují?“ mračila se dál Dimitra z okna na skupinku dole na ulici.

„No... proti mně. Podle nich jsem zjevně ztělesněný ďábel.“

Sám si s tím ale žádné starosti nedělal. Partička pouličních křiklounů byla i nadále na seznamu věcí, s nimiž by si dělal hlavu, až někde dole. Ne že by takový seznam měl. Jemu ostatně záleželo jen na třech věcech na světě: na jeho bratrovi-dvojčeti Asterionovi, na babičce a na jeho firmě Hydra Shipping.

Dimitra na něj upřela ostrý pohled. „Nemysli si, že jsem na tebe zapomněla.“

Ach ano, to babiččino slavné rozhodnutí – že si on i jeho bratr musí vzít dívku, kterou ona vybere, jinak její podíl na rodinném dědictví přejde do cizích rukou. Osud horší než sama smrt.

Asterion si nevěstu opravdu našel – bývalou adeptku na jeptišku se zájmem o divokou přírodu, což Poseidona opravdu pobavilo – a teď je zamilovaný až po uši. Láska byla ovšem něco, čemu se Poseidon až dosud úspěšně vyhýbal a měl v plánu v tom pokračovat až do konce života.

Babička ovšem chce vnoučata a jemu na jejích přáních záleželo. On prostě jen neudělá tu chybu, že by se do dívky, kterou mu Dimitra vybere, zamiloval, ale manželství a zplození potomků problém nebude.

Není na tom nakonec nic složitého. Jaká žena by ho odmítla? Zatím ještě žádná. Je fakt, že to dosud platilo spíš v ložnici, ale že by nějaká odmítla možnost nosit jeho snubní prsten? Nedokázal si představit ženu, která by na to řekla ne – a to nebyla žádná arogance, to byl prostě fakt. Byl pohledný, bohatý a měl patřičný vliv ve společnosti, což byla neodolatelná kombinace.

„Já vím, že jsi na mě nezapomněla,“ přitakal klidně. „Čekám na tvou volbu se zatajeným dechem.“

Dimitra přimhouřila oči. „Všechno bereš tak lehkomyšlně. Jako by na ničem nezáleželo. Měl bys mít někoho, komu na tobě záleží.“

Poseidonovi kdysi také na někom záleželo. Hodně. Miloval tátu a dal by všechno za jeho uznání, a u mámy to bylo to samé, ale pak oba umřeli, spolu s dědečkem, při dopravní nehodě. Bylo mu dvanáct.

Potom hledal, jak zaplnit tu temnou propast, která po nich zbyla, a našel si mentora, tátova kamaráda, a –

Ale na to myslet nebude. Už ne. Stejně jako na to, že by mu mělo na někom záležet. Láska je slabost a on ničemu takovému už nikdy nepodlehne.

„A jaká mučednice to bude?“ zeptal se. „Už máš na mysli někoho konkrétního? Například nějakou panenskou oběť?“

Dimitra si odfrkla a znovu se zadívala z okna. Pak se usmála.

Poseidonovi se ten úsměv vůbec nelíbil.

„Ona,“ řekla s jistotou v hlase a ukázala na skupinku protestujících dole na chodníku. „Támhle ta žena.“

Poseidon si uvědomil, že jeho úsměv poněkud pohasl, ale stejně vstal a rázně přešel k oknu.

Ta skupinka dole, to byli vlastně jen čtyři lidé. Předtím si jich moc nevšímal, jen poslal ochranku, aby je i s těmi transparenty, kterými mávali, posunula

o kus dál, než způsobí příliš velký rozruch. Ale dnes byli o hodně hlučnější než obvykle a teprve když se podíval z okna, všiml si, proč to tak je.

Jedna žena se přivázala řetězem k soše na náměstí před jeho budovou a zdálo se, že na sobě má... no... jen vrstvu barvy a velmi úsporné kalhotky. Rudé vlasy měla rozpuštěné, spadaly jí v divokých vlnách po zádech, a na nepochybně velmi obdařeném hrudníku měla výrazným písmem napsáno *Jdi k čertu, Poseidone Terasi!*

Poseidon se zamračil. „*Tuhle ženskou? To ses musela splést.*“

Ale Dimitra se tvářila velmi spokojeně. „Ano, Poseidone. Tuhle ženu. Jestli dokážeš přesvědčit ji, aby si tě vzala, možná ani nebudu trvat na právnoučatech.“

V hlase při tom měla jasnou výzvu, něco, čemu Poseidon nedokázal nikdy odolat, protože byl od přírody soutěživý a rád vyhrával. Jeho táta říkával, že je to proto, že se narodil minutu po Asterionovi, takže se celý život snaží to dohnat. Říkal to blahosklonným tónem, který naznačoval, že nemá šanci se bratrovi vyrovnat, a pro Poseidona to byl věčný zdroj bolesti, ale teď už mu to bylo jedno. Naopak, teď mu to dávalo smysl života.

„Ty si myslíš, že ji nedokážu přimět, aby se za mě provdala.“ Nebyla to otázka.

Babička na něj vrhla krátký, zkoumavý pohled. „Když je přesvědčená, že jsi vtělený ďábel? Myslím, že ne. Takže je pro mé účely dokonalá. Jestli ji dokážeš přesvědčit, aby souhlasila, a opravdu ji dovedeš k oltáři, pak na tebe změním názor.“

Celá tahle fraška s manželstvím – jinak to snad ani nazvat nešlo – prý má být pro jejich dobro. Tak to alespoň Dimitra jemu a Asterionovi před pár měsíci vysvětlila, když jim to své ultimátum předložila. Prý

chce, aby z nich byli dobří lidé, ne netvoři, a jedinou cestou, jak toho dosáhnout, je očividně manželství.

Osobně považoval celý ten nápad za nesmysl, ale Dimitra trvala na svém a jelikož Asterion souhlasil, Poseidon mohl jen těžko odmítnout.

Teď nevlídně zíral na svou budoucí nevěstu. Byla namalovaná, aby vypadala jako mořská panna, většínu spodní části těla pokrývaly modré, zelené a zlaté šupiny. Na prsou měla místo podprsenky namalované dvě lastury a zbytek kůže měla natřený modrou barvou. Bylo to docela hezké, propracované malování, ale naprosto nevhodné na veřejnost.

Znovu zvedla ten odřený megafon a křičela do něj něco dalšího. Teď už se kolem ní a té sochy začaly shromažďovat další lidé a zírali na ni. Asi tedy spíš kvůli tomu, že nebyla oblečená než kvůli tomu, co říkala, ale to byl možná úmysl. Chtěla získat pozornost a udělala by pro to cokoli.

Poseidon nikdy neměl problém s ženami, které měly svůj názor a říkaly ho nahlas. Co mu ale připadalo odpudivé, bylo přehánění, a tahle ženská to rozhodně přeháněla.

„Vážně, *yia yia*?“ podíval se na ni. „Doufal jsem, že to bude větší výzva než tohle.“

„Tahle tě odmítne,“ usmála se spokojeně Dimitra. „Ta ti nepadne k nohám jako ty ostatní.“

Ozvalo se další skandování. Mořská panna se teď dívala nahoru do oken, megafon namířený jeho směrem, jako by ho viděla, i když mu bylo jasné, že to není možné. Vždyť je až nahoře, v posledním podlaží.

On ji ale viděl a nemohl si nevšimnout, že to pomalování nemůže nijak zakrýt její plné křivky, bujné a krásně zakulacené, ani toho, že má nádherné zlatorudé vlasy, spadající jí po zádech v zamotaných kudrnách. Zářily jako nějaký pirátský poklad. Do obličeje jí na tu dálku pořádně neviděl, ale když se

podívala jeho směrem a něco zakřičela do megafonu, jako by ho trochu... zamrazilo nebo tak něco. A on dobře věděl, co to je. Byla to předehra přitažlivosti.

Zajímavé. Je fajn, že ho to přitahuje k ženě, kterou mu Dimitra vybrala. Rozhodně to tak bude všechno jednodušší.

„Ta tě vážně nemá ráda,“ poznamenala Dimitra. „To je dobře. Nechci, abys to měl moc snadné.“

Poseidon také nechtěl, aby to bylo příliš snadné. Protože je fakt, že už se začínal trochu nudit. Hydra Shipping si vedla skvěle a vydělávala mu víc, než by dokázal utratit za celý život, i kdyby se opravdu snažil. Užíval si soutěžení se svým dvojčetem, i když to bylo mnohem méně vyhrocené, než jak se psalo v médiích. A rozhodně si užíval všechny ty ženy, které se střídaly v jeho posteli.

Všechno bylo snadné, a ano, jeho už to začínalo unavovat.

Možná babička opravdu ví, co dělá.

„Je velmi... hlasitá,“ poznamenal.

„Je vášnivá,“ opravila ho Dimitra. „Nebojí se projevít svůj názor. Líbí se mi.“

Možná se to její pokřikování dalo nazvat jako „vášnivé“ a teď, když to babička řekla, nemohl si Poseidon pomoci a představil si, jak by se taková vlastnost dala využít v ložnici...

Žena si přehodila ty krásné vlasy přes rameno, sklonila megafon a zvedla ruku, aby mu prostředníčkem poslala jasný vzkaz.

Poseidon cítil, jak jím to zamrazení projelo znovu a tentokrát silněji.

Usmál se.

Ano. Dimitra má pravdu. Je dokonalá.

Andromeda Laneová stáhla ruku dolů. Byla si jistá, že někdo tam nahoře, za obrovskými okny budovy holdingu Hydra Shipping je a dívá se. Cítila to.

A ačkoli to bylo moc vysoko a ta okna byla trochu matná, byla si jistá, že to je někdo důležitý. Možná přímo ten parchant, chladný jako kámen, Poseidon Teras. V tom případě doufala, že si její gesto vychutnal.

Poseidon a jeho stejně nechutně bohatý bratříček Asterion byli vždy předmětem neustálého zájmu bulvárních plátků, ale poslední kapkou pro ni bylo právě Poseidonovo chování v poslední době.

Před dvěma týdny ho vyfotili v jednom nočním klubu s dvojicí velmi mladých dívek – obě byly zjevně pod vlivem kdovíčeho a plazily se po něm. Tak moc jí ty obrázky připomněly Chrissy, že ji ta náhlá hořkost v hrdle málem udusila.

„Mořský netvor“, tak mu média říkala, asi kvůli jeho společnosti a všem těm pannám, které požíral zaživa, nebo kvůli něčemu podobně absurdnímu. Mělo by to všechny rozumné lidi odradit, ale zdálo se, že je to spíš naopak. Lidé ho měli *rádi*. Mysleli si, že je okouzlující.

Jen Andromeda znala pravdu, a tak s tím prostě musela něco udělat.

Jednala v zájmu Naděje pro Chrissy, neziskové organizace pro ženy závislé na drogách nebo alkoholu, kterou před rokem založila a pojmenovala po své starší sestře, která zemřela před pěti lety. Pomohla už tisícům žen, ale bylo drahé ji provozovat a pořád bylo potřeba shánět nějaké peníze, takže strávila spoustu času běháním po sponzorech a snahou sehnat další.

Když spatřila fotku Poseidona s těmi dvěma dívkami, rozhodla se, že využije jeho a jeho pověsti, aby získala víc pozornosti pro Naději pro Chrissy.

Takže dala dohromady kohortu svých přátel – Toma, Ayeshu a Jo – a zorganizovala protest před kanceláři Hydra Shipping. Byli tu už týden, a nezájem médií začínal být dost frustrující.

Jo se starala o sociální sítě, zatímco Tom zajišťoval

videonahrávky. Ayesha vyrobila transparenty a poté, co se Andie rozhodla, že je potřeba tomu trochu dodat šťávu, aby si jich konečně někdo všiml, vytáhla barvy na tělo a pomalovala ji.

Jako mořskou pannu, jelikož společnost Hydra Shipping se věnovala hlavně zámořské lodní dopravě. Ale Andie nebude nemá Ariel. Ona hlas má a nebojí se ho použít.

Ochranka z Hydra Shipping jejich skupinku občas někam posunula a Tom byl připravený natočit trochu té brutality, ale i když byli ti pánové v černém velmi důslední, rozhodně na ně nebyli nijak tvrdí, takže nenatočil nic použitelného.

Andie byla otrávená. Ne že by toužila po nějakém násilí, samozřejmě, ale pomohlo by, kdyby ochranka Poseidona Teras byla... krutá, nebo aspoň trochu tvrdší.

Ale nebyla, takže se holt musela svléknout, aby získala pro svou věc trochu pozornosti.

Kolem se shluklo pár lidí a sledovalo ji, ale většina vypadala, že je to moc nezajímá, což ji frustrovalo ještě víc. Nemají ani tušení, jací muži jako Poseidon Teras ve skutečnosti jsou. Jsou to predátoři, vyhledávající slabé, zranitelné oběti. Holky jako byla její starší sestra.

Ayesha rozdávala letáky Naděje pro Chrissy a Andie si nemohla nevšimnout, jak většina přihlížejících jen zavrtěla odmítavě hlavou, když se k nim Ayesha přiblížila, nebo si leták sice vzali, ale pak ho odhodili do nejbližšího koše.

Bylo to k zbláznění. Copak si myslí, že to můžou ignorovat? Copak si myslí, že ta strašná závislost a chudoba, do které se kvůli ní lidé dostávají, prostě jen tak zmizí? Že toho muži jako je Poseidon Teras přestanou využívat?

To nemůže dopustit. Bude mluvit tak dlouho, dokud ji lidé konečně neuslyší.

„Hej, Andie,“ zavolal na ni Tom a ukázal na vchod do budovy Hydra Shipping. „Něco se tam děje.“

Andie sklonila megafon a podívala se tam, protože se něco skutečně dělo. Ochranka se shlukla do malého chumlu a pak se náhle otevřely dveře a různými kroky z nich vyšel nějaký muž.

Byl velmi vysoký, s krátkými, inkoustově černými vlasy a obličejem, který by svou krásou zahanbil nejednoho anděla. Ramena a hrudník by klidně mohl patřit nějakému gladiátorovi a pohyboval se, jako by vlastnil každý centimetr země, po níž kráčet. Sebevědomý, povýšený a po celém světě známý svými tvrdými obchodními praktikami. Poseidon Teras byl prototypem bohatého, mocného miliardáře – a Andie nesnášela jeho i všechno, co představoval.

Nemyslela, když se vydal přímo k nim. Nezamyšlela se nad tím, jestli křičet na velmi známého výkonného ředitele nadnárodního koncernu je dobrý nápad. Žilami jí proudil čistý vztek, protože to byla právě jeho jachta a večírek na její palubě, kde Chrissy umřela, a Andie byla přesvědčená, že je za to osobně zodpovědný.

Kdyby jí násilí nebylo tak odporné, dala by mu pěstí rovnou mezi ty pěkné oči. Ale jelikož to nešlo, rozhodla se na něj místo toho pořádně zařvat.

Zvedla bradu i megafon a zakřičela na něj několik obzvlášť jadrných výrazů, popisujících jeho zjevné pohrdání ženami, jeho chování obecně a také jeho donebevolající povýšenost.

Jestli se ho to nějak dotklo, nedal to najevo. Zastavil se před sochou, k níž se připoutala a zadíval se na ni pevným, trochu pobaveným pohledem, zatímco ona ho nepřestala zasypávat urážkami. Potom, když se musela nadechnout, se jí zeptal hlubokým, sameťovým hlasem: „Už jste skončila?“

„Ne,“ odsekla Andie, protože to byla pravda. Pět let ji dusil doutnající vztek. Teď konečně získala jeho

pozornost. Konečně sestoupil ze své slonovinové věže, a to byla příliš lákavá příležitost, než aby toho nevyužila.

Jsi si jistá, že chceš jeho pozornost? Jsi nahá a on je známý proutník.

Andie neměla problém použít své tělo, aby získala pozornost pro dobrou věc, a bylo jí fuk, že ji od úplné nahoty dělí jen ta tanga a tenká vrstva barvy. Alespoň dřív to nikdy neřešila. Přesto ji teď, když si uvědomila, že je prakticky nahá před Poseidonem Terasem, zaplavilo zvláštní horko. Což jen přililo olej do ohně jejího hněvu.

„Tak klidně pokračujte.“ Poseidon si vrazil ruce do kapes tmavě šedých oblekových kalhot. „Jsem jedno velké ucho.“

Jeho oči měly neuvěřitelně modrou barvu, s odlesky do zelena. Jako samo Středozemní moře.

Andie si uvědomila, že nejen že zatajila dech, ale také se červená, což ji rozzuřilo ještě víc. Dopálená ženskou zradou vlastního těla, zvedla znovu megafon a připravila se, že mu vpálí další dávku nadávek.

Poseidon vytáhl z kapsy jednu ruku a zvedl ukazáček. „Ale než začnete,“ pokračoval stále stejně nevzrušeným tónem, „říkal jsem si, jestli by nebylo pohodlnější probrat to v mé kanceláři. Má prý brzy začít pršet a já bych nechtěl, aby vám to nějak poškodilo to pěkné malování.“

Na vteřinu Andie nevěděla, co na to má říct. Nečekala, že skutečně vyjde z té budovy ven, a už vůbec ne, že ji zdvořile požádá, aby s ním šla nahoru.

Co jsem ti říkala? Taky si všiml toho malování.

Pocítila další malou, ale nezaměnitelnou vlnu horka. Frustrující. Bylo jí jedno, jestli se dívá na její tělo – a vlastně by to bylo dobře, znamenalo by to totiž, že se jí podařilo získat pozornost, což bylo účelem celé akce.

Socha, k níž se připoutala, byla umístěna na malém

podstavci, který jí přidával trochu na výšce a ona toho teď využila, když na něj shlédla s největším pohrdáním, jakého byla schopna.

„Do vaší kanceláře?“ zeptala se nevěřící. „Proč bych proboha měla chtít jít do vaší kanceláře?“

„Protože mi zjevně chcete něco říct,“ odpověděl Poseidon věcně, jako by to bylo jasné. „Požádám sekretářku, aby nám udělala čaj a můžeme si civilizovaně promluvit. Možná na to ani nebudeme potřebovat megafon.“

Andie otevřela ústa, aby mu řekla, že je s megafonem spokojená, ale to už Poseidon zvedl další prst a kolem se najednou začali hemžit lidé z jeho ochranky. Jeden měl velké pákové štípací kleště, kterými v mžiku přeštípl řetěz, jímž byla připoutaná k soše, zatímco jinému se nějak podařilo vzít jí z ruky megafon. Další už mluvili s Tomem, Jo a Ayeshou a odváděli je někam pryč.

„Já s vámi nechci jít do kanceláře,“ namítla Andie a odtáhla se od člena ochranky, který ji bez protestů pustil. „A neopovažujte se mě dotknout.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo.“ Poseidon shodil z ramen sako. „Ale jsem si jistý, že byste si dala čaj a vaši přátelé oběd, který jim moji lidé koupí.“ Lusklnul prsty. Další bodyguard od něj převzal sako a přehodil je Andie k jejímu údivu přes ramena. Sako bylo stále ještě zahřáté teplem jeho těla a tmavá vlněná látka byla cítit kořeněnou vůní s náznakem cedrového dřeva. Byla to příjemná vůně, což byla další věc, která ji štvala. Nechtěla, aby se jí na něm cokoli líbilo, jeho vůni nevyjímaje.

Pokusila se sako setřást, ale brzy už ji vedli pryč od sochy a pak i dál, do luxusního interiéru budovy Hydra Shipping.

Andie by nevadilo potlačit svou hrdost kvůli nějaké dobré věci, zvláště, pokud by šlo o Naději pro Chrissy. Zvážila, že by mohla ztropit scénu v lobby